

Horváth Eve
A NYÁRI GYEREK

A nyári gyerek meztelen talppal földet érint.
Nem fecséreli az időt, dobra pattan, ostorcsapásra
ugrik fel a gondolat, a vérmérséklete szikra.
Moccan a talaj, vagy repedésben a gyík, iszkol a tovaság,
vagy ingoványban a béka, lopnak a fád hétköznapok,
mint a róka. Lohol a csend énutánam, el akar hallgattatni,
de kopár dombon lóg már a felakasztott.
Szikár kegyelemben kúszik a kígyótestű éj felém,
a nyárasszony Holdja pajkos, kissé iszákos, mint
egy dublini kretén. Macska feltja a lelkén. Iszonyat
sírja a szépség. Gyógyír a kínra egy lepedőnyi
kecske kanos mekegése, paták a paplan alatt.
Olyan sokáig vártam a hídnál, hogy átügessen
a szégyen, deres lován, őszülő fejjel, és végre
megsimogasson! Keblére vegyen a szimmetria
jótékony vaksága. De nincs! Ide-oda dobál,
paraszat a hókuszpókusz huzat. Ki szavatul, ha
szavadon fognak a vérszomjas szúnyogok?
Ujjlenyomatod a holnapon, ki fogja felderíteni
a büntett helyszínét? Sarokba szorított bölcsesség-
fogad kiszédül a fájdalomtól. Önkény erejével
súg-búg az elmúlás, a zsarnok öregség.
Micsoda tétovaság költözik a házba azonnal,
amint az ólban berúgnak a disznók, és egy suta
pillanatodban megfeledkezel a halálról.
Tanúságtételed olyan lesz, mint egy lúdtalp,
és felszíni sérüléseit az útnak senki sem látja el.
Torzonborz képzelettel vágtaal neki a serdülésnek,
egy szál bagóval, egy szál testtel. Most itt ülsz
a bőrfotelben, mint egy denevér, vége a nyárnak,
de te még suhogsz, suhintasz, csapódsz, a diófa
levelei alattad, amott egy borz tapossa meg az álmaidat.

Kicsoda állít működésbe holnap, ha munkába indulsz?
Egy kotyogós görcs vagy. Egy görcsös kotyogó!
Világvége-lotyó. Lejmolod a selymet, kortyolod
az édenipádat, mert kedves hozzád a sör, és
patakokban folyik a szemérmetlen irgalom,
a legveszedelmesebb démon közelít: az élet.
Ami köztételeet tárgya, mintha trágya csorogna
végig ezen az utolsó nyáréjszakán. A csillagok
leментek az aluljáróba csövezni, az istenek
pedig a százforintosban keresik a felmosófejet.

ITT KELLENE MARADNI

szárnyas fogak, márványgalambok, a veteményes szívből
oldalgó róka, boltíves kapudon átbújik a szándék.
igaz: virággal jöttem, koldus szememnek bacchanália
a te látásod, egy érintés pedig ellenőrzi a menetjegyet.
végtagok siklása, nyelvek úszása, szájnak szívása – tengeri
lények vagyunk, a morajban Ámor biciklizik. hó terem,
a kéj a végső pillanatig és tovább: egy felépített kastély,
ahová bekúszik a kígyó meg a tollas évek, libben a facér
függöny, nap citerázik a bőrömön. itt kellene maradni,
sohasem kielégülten, csontjaink egymásra csukva, össze-
kulcsolt tudatban, világtalanul.